

ΕΝΑ ΦΡΙΓΙΑΣΤΙΚΟ ΕΘΙΜΟ, ΠΟΥ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟΥ GEORGES GUIMBAL

..... Η ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ

Η τραγική τύχη όχτώ Ευρωπαίων ναυαγών. Πώς τούς κατεβρόχθισαν οι άγριοι. Η άνθρωποφαγία άλλοτε και τώρα. Τό λευκό και τό μαύρο κρέας. Ποιά είνε νοστιμώτερο. Η εικηρή τύχη των νικημένων και των πληγωμένων στις μάχες. Συμπόσια με σάρκες νεκρών. Η καρδιά και τό μάτι τού θύματος. Τι πιστεύουν οι άγριοι, κτλ.

ΡΟ άρχετοϋ καιροϋ —δέν θιμά-
μα πόσον ακριβώς— έξη Ιερα-
πόστολοι Ειδαγγελιστάι και δύο
ναύτες τής άμερικανικής γολέτ-
τας «Γουαδέλουιττ», βρέθησαν
ναυαγοι στις άμυλόενες και βρα-
χώδεις άκτές τής νήσου Μαλλί-
κολο, έπειτα άπ' τό ναυάγιο τού
καραβιϋ τουν.

Τό νησί αυτό, ένα άπ' τά 37
πού άποτελοϋν τό γαλλικό άρχι-
πέλαγος των Νέων Έβρηδων,
είνε φημισμένο και σήμερα άπό-
μα γιά τούς τρομερούς σκοπέ-
λους πού περιγυρίζουν τις άκτές
του, και γιά τούς καννιβάλους

κατόικους πού τό πλημμυρίζουν.

Μόλις οι δυστυχισμένοι ναυαγοι πάτησαν τή στερηρά —τυραν-
σμένη, πεινασμένη και φιλασσοδαρμένη— στήφη πεινασμένων αν-
θρωποφάγων ιθαγενών τού νησιϋ, τά όποια άπό όρες κροφυλά-
κτοϋσαν κοιμένα και παρακολουθούσαν τήν άγωνιώδη πάλη τού κα-
ραβιϋ με τά άρρισιμένα κήματα, πνύχτησαν άπ' τις παραθαλάσσιες
λόγιες.

Οι άγριοι αύτοι περιγύλιωσαν τούς προμαγμένους ναυαγούς, τούς
σπύτρικαν τά κεφάλια με τρομερά χτυπήματα των ροπαλιών τους,
κοιμάτισαν τά πτώματά τους και παίρ-
νοντας ό καθένας άπό ένα κομματάκι σάρ-
κας άματολουμένης, τήν κατεβρόχθισαν
με λαίμαργία!

Καθώς λοιπόν βλέπομμε, ή άνθρωπο-
φαγία εξακολουθεί άκόμα να ύφίσταται.
Της περισσώτερες διως φορές έχει ελα-
τήρια θρησκευτικά: Η θρησκεία σ' αυτές
τις περιπτώσεις παίζει τόν σπουδαιότερο
ρόλο κ' επάββαλε στους πατούς της να
κατεβροχθίζον τόν θυσιό τούς, όρίζοντας
συνχρόνως και τρομερές μεταθανάτιες ποι-
νές γιά τούς παραβάτες των άπισίων
αύτων έτολών της!

Οι κάτοικοι τού άρχιπέλαγους τής
Ταϊτής βοίσκουν τή σάρκα τού ανθρώτου
γλυκώδη, σάν τή υπανάνα των νησιών
τους.

Οι Φιτζε πάλι βεβαιώνουν, πώς ή σάρ-
κα των νεγρών των —τους όποιους
τρώνε έπειτα άπό κάθε σύρραξι— είνε
λιπαρή, γλυκώδης και γλυκεία όταν τρώ-
γεται όμη και νόστιμη σάν τού χοίρου ό-
ταν τρώγεται φημισμένη!

Οι ίδιοι άγριοι βεβαιώνουν πώς ή σάρ-
κα των νεγρών τής Άφρικης— με τούς
όποιους έχουν συχνά άνθρωποφαγικά ντα-
ραβέρια— έχει γεύση υπόζινη άλογήσιου
κρέατος και συνεπώς είνε έξαιρετικά νό-
στιμη. Ένώ ή σάρκα των λευκών και μά-
λιστα των Ευρωπαίων, είνε άηδιαστικά άλμυρή κ' αναγκάζονται να
τήν φάνε μόνον όταν δέν ύπάρχει κανένας όμοίριός των σκοταμέ-
νος ή νεκρός γιά τά σωματίά του. ***

Στόν Ειρημικό όκεανό, οι Παποια και οι Άυστραλιανοι θεωροϋν
τήν άνθρωποφαγία ώς νόμο ιερό. Κ' επειδή τά μέρη των είνε ξερά
και άγεννα, νομίζουν πώς ή θεότητες των στέλλουν τήν κακοροϊκιά
αυτή στόν τόπο τους γιά να τούς αναγκάσουν να τρώγονται άναμε-
ταξύ των!

Στή νήσο Άόμπα μάλιστα, όταν τούς σφίξει στα γερά ή πείνα
και δέν τύχει να σπιβούν συρράξεις άναμεσαξύ τους —ώστε οι νι-
κηται να φάνε τά πτώματα των νικημένων κ' οι νικημένοι τούς πλη-
γωμένους τής φυλής των— τότε ξεθάβουν τούς νεκρούς άπ' τά νε-
κροταφεία τους, στήνουν γύρω στα άπυσυντεθειμένα πτώματά τους
έναν όρισμένο θρησκευτικό χορό κ' έπειτα ορίζονται σάν τσακάλια
ένάνω τους και χορταίνουν τήν πείνα πού τούς βασανίζει!

Στήν Άφρική πάλι, οι Κάφροι κ' οι Ζουλού θεωρούνται ως οι
πό λαίμαργοι καννιβάλοι τού κόσμου. Μιά φυλή μάλιστα Κάφρων,
οι Ουμπάνγκα, έχουν δόλοκληρες άγέλες αχμαλώτων ή δούλων, τις
όποιες περιφέρουν άπό χωριό σε χωριό, γιά ν' άγοράσουν οι ειδικοί

χασάτηδες κάθε χωριού όσους χρειάζεται ή πελατεία τους.
Κ' όταν κάθε χασάτης διαλέξει όρισμένα ανθρώπινα σφάγια
και τά όδηγήσει στό κατάστημά του, τότε γίνεται τό έξης φημισ-
σικό παζάρι.

Οι πιο είνουσιμένοι και γεναϊόδοφοι πελάτες τού χασάτη έχουν
τό δικαίωμα να καταρφούν και να σημεϊώσουν προκαταβολικώς με
μπογιά ή κωμωλία ένάνω στόν δύστιχο μελλοθάνατο, τά μέρη τής ά-
ρεσείας των, τά όποια θ' άγοράσουν όταν θανατωθεί τό τραγικό
σφάγιο!

Οι Παχουέν τού Γκαμπόν έξ άλλου—μιά φυλή νεγρων άπ' τούς
πό νόμιμος τού κόσμου— είνε άνθρωποφάγοι άπό έθιμο θρησκευ-
τικό. Με τή διαφορά, ότι ό ίδιος νόμος τούς άπαγορεύει να τρώνε
τούς φονεμένους άνδρας τής φυλής των. Γι' αύτό, όταν δύο φυ-
λές συγκρούσθουν, μετά τή μάχη, όποιοδήποτε κ' άν είνε τό άπο-
τέλεσμα της, οι άντιπαλοι ανταλλάσσουν τούς προωρισμένους να φα-
γοϋθούν νεκρούς!

Στή φυλή αυτή μόνον οι φυλάχοι έξαιρούνται τού κανόνος κ'
ένταφιάζονται όταν πεθαίνουν. Όλοι οι άλλοι πού πεθαίνουν άπό φυ-
σικό θάνατο, καταβροχθίζονται άμέσως άπ' τούς συχωρισμούς των.

Στή Νέα Ζηλανδία περιζήτητος μεξές είνε τό άριστερό μάτι τού
άνθρώπου, γιάτι πιστεύουν πώς έχει είνε ή έδρα τής ψυχής. Τρώ-
γοντάς το οι άγριοι, νομίζουν πώς τρώνε μαζί και τήν ψυχή τού θύ-
ματός των και δυναμώνουν έτσι τή δική τους, προσθέτοντας σ' αυ-
τήν τις ικανότητες τής άλλης.

Αντιθέτως, στην Άπλο Ανατολή, ό-
ρισμένες άγριες φυλές ανεξίτης και λατι-
νικής καταγωγής, προσπιούν τήν καρδιά
τού άρχηγού τής έχθρας φυλής, γιά ν'
άποκτήσουν τήν άνδρεία του. Η πρόληψις
αυτή λέγεται αγράν κ' έχει άναμ θρη-
σκευτικού νόμου.

Και στις Κεντρικές Ινδίες άκόμα, στις
όποιες ό Βρετανικός πολιτικός κ' ή
δικατή πηγή του έχουν κάνει τόσα θάυ-
ματα, παρατηρούνται συχνά κρούσματα
θρησκευτικής άνθρωποφαγίας. Και παρ'
όλο πού δέν χαρίζουν κώστα οι Άγγλοι
δικαστάι σε τέτοια ζητήματα, έφαρμόζον-
τας άμελεματα τούς σχετικούς δρασμοντί-
ους νόμους, οι Ινδοι Ιερείς δέν έννοούν
άκόμα να σωφρονισθόν. Δέν περνάει δι-
λαδή μήνας πού να μην τσιφρασταή κ'
ένας Ινδός Ιερεύς, καταδικασμένος γ' άν-
θρωποφαγία.

Στή Σοικιάτρα, μεταξύ των άλλων κοι-
νων πού όρίζει ό Ποινικός Νόμος των Ι-
θαγενών γιά τιμωρία των διαφόρων έγ-
κλημάτων, φηγοφάγει πρώτη-πρώτη κ' ή
έξης ποιή: «Όσοι συλλαμβάνονται κ' ά-
ποδεικνύονται ένοχοι φόνου και κλοπής,
παραδίνονται χωρίς άδογγορία στό θύμα ή
στούς συγγενείς τού θύματος. Κ' εκείνοι
πάλιν έχουν όλο τό δικαίωμα ή να τόν φα-
νε, ή να τού χαρίσουν τή ζωή». ***

Ας ξεαναγνώσουμε τώρα πάλι τούς Άρχιπέλαγους των νήσων
Ταϊτής. Όταν στα νησιά αυτά μια οικογένεια ύποφέρει δεινώς άπό
έλλειψη τροφίμων κ' ή πείνα άρχίζει να γίνεται άβάσταχτη, τότε
ό θρησκευτικός νόμος επάββαλε στόν οικογενειαρχη—πατέρα ή με-
γαλύτερο άδελφό ή μεγαλύτερο γαμπρό — να δώσει τις σάρκες του,
γιά να χορτάσουν τά πεινασμένα μέλη τής οικογενείας του!

Έπίσης ό ίδιος νόμος επάββαλε στα μέλη μιας οικογενείας τήν
έξην άπαράβατη ύπαχρέωση: Όταν κάποιος άρρωσθήει και δέν πα-
ρατηρηθεί βελτίωσης τής ύγείας του με τά έθρια και τά γιατροσό-
φια τού μάγου τής φυλής, τότε τά άλλα μέλη πρέπει να καταβρο-
χθίσουν τόν άρρωστο —είτε σβζυγο, είτε πατέρα, κτλ.— γιά να τόν
λυτρώσουν άπό τά βάσανα τής άρρώστιας.

Η τελειή τής καταβροχθισείας του γίνεται ως έξης: Άνεβάσκουν
τό θύμα σ' ένα δέντρο και τό σφιχτοδένουν στούς κλώνους του. Έ-
πειτα οι άλλοι, κρατώντας άπό ένα τσεκούρι, χορεύουν γύρω του
έναν μαυιασμένο θρησκευτικό χορό και σε κάθε στροφή δίνουν κ'
άπό μια τσεκούριά στόν κορμό τού δέντρον.

Όταν κοπεί ό κορμός και πέσει στη γή τό δέντρο, τότε όμοιουν
όλοι με τά τσεκούρια τους στό θύμα, τό κομματιάζουν κ' άρχίζουν
νά τό καταβροχθίζουν γιά να χορτάσουν τήν πείνα τους.

Καννιβάλος τής Ταϊτής, χορεύον τόν χορό τού θανάτου.